

[Bertel Dahlgaard.]

store Forbrydere ikke faar en Dom, der tilfredsstiller det ærede Medlem. Jeg tror oprigtigt talt, at det ærede Medlem skal se at finde sig til Rette med, at Domstolene skal afgøre ogsaa de store Forbrydelsers Art og Omfang, og sker det, som det hændte forleden med Schimmelmann-Dommen, at en Domsinstans afsiger en Dom, der umiddelbart synes de fleste ubegribelig mild, saa gaar Vejen til en højere Instans til ny Prøvelse. Det radikale Venstre ønsker ikke Haanden holdt over de store Forbrydere, og vi har i det sidste Aar ved enhver Lejlighed tilskyndet til, at deres Sager fremmes mest muligt, saa jeg maa bede mig fritaget for en demagogisk Mistænkeliggørelse af Det radikale Venstres Stilling til de Forhold, det her drejer sig om. Vi har fra den første Dag i Fjor, da Straffelovgivningen kom til Behandling, forlangt Strenghed, hvor Strenghed kræves af det danske Folks Retsbevidsthed, men vi har ogsaa fra den første Dag vendt os imod, at en meget lavt liggende Hetz søger at drive Retsshaandhævelsen ud i det uholdbare. Ingen har mere end vi Ret til at paatale noget saadant.

Den højtærede Forsvarsminister fremhævede over for mig i sin Forsvarstale for General Gørtz, jeg tror 15 Eksempler paa de udmærkede Tjenester, Generalen havde ydet i Forholdet til Tyskerne under Besættelsen.

Jeg vil gerne gøre den højtærede Forsvarsminister opmærksom paa, at jeg ikke med eet eneste Ord har begæret en Redegørelse vedrørende disse Forhold. Derimod har jeg anmodet om en Udtalelse angaaende Ministerens Syn paa et bestemt Forhold. Paa denne Anmodning undlod den højtærede Minister imidlertid at give et klart Svar.

Jeg henlede Ministerens Opmærksomhed paa, at Generalen under en Vidneførsel havde oplyst, at han efter personlig Henvendelse fra Frits Clausen havde gennemset det nazistiske Hærlovsforslag og tilraadet enkelte Ændringer heri, og at Generalen ikke havde givet sin Minister Underretning herom, men at han under Retssagen havde sagt, at han som Chef for Generalstabens fandt sin Medvirken naturlig, da det drejede sig om en Henvendelse fra en Folketingsmand.

I Stedet for at svare paa mit Spørgsmaal om, hvorvidt den højtærede Minister fandt denne Optraeden rigtig, oplyser Ministeren nu, at General Gørtz's Vidneudsagn ikke gav det rigtige Billede af Forholdet, idet Generalens Formaal med at forhandle

med Frits Clausen om hans Forslag var at søge afsløret Resultaterne af et Medarbejderskab mellem det nazistiske Parti og en dansk nazistisk Officer.

Den højtærede Minister vil maaske heretter være saa venlig at oplyse, hvad Grunden er til, at Generalen fremsatte den fejlagtige Forklaring i Retten, og, hvis Generalens sidste Forklaring er den rigtige, om Ministeren da ikke finder, at der var saa meget mere Grund for Generalen til at oplyse sin Minister om en saadan opsigtsvækkende Spionvirksomhed inden for Hæren.

I øvrigt giver Ministerens Meddelelse om, at General Gørtz's Optraeden skyldes en Anmodning fra Generalstabens Efterretningssektion, mig Anledning til at spørge om, hvilken Indberetningspligt der paahviler denne Efterretningssektion over for den ansvarlige Minister. Det er ikke ret mange Dage siden, der fremkom Oplysninger i Pressen om en interessant Disposition fra Efterretningstjenestens Side, som det viste sig efter Udtalelser til Bladene, at den højtærede Minister ikke havde det ringeste Kendskab til. Jeg tror, der er en vis Interesse forbundet med, at det over for Offentligheden bliver klarlagt, i hvilket Omfang den ansvarlige Minister holdes à jour med Hærens Efterretningssektions Virksomhed. Ministeren vil nok svare herpaa.

Under Hensyn til den Form, den højtærede Minister gav sit Svar til mig i den foreliggende Sag, maa jeg maaske endvidere anmode Ministeren om at meddele Karakteren af de stedfundne Forhandlinger mellem Generalen og Frits Clausen ved at offentliggøre de Ændringer, som Generalen havde tilraadet i det nazistiske Militærforslag. Generalen nævnte i Retten, at det drejede sig om to ret ligegyldige Ændringer. Er dette rigtigt, at det kun var to saadanne uvæsentlige Ting, det drejede sig om?

Den højtærede Minister har tilladt sig at insinuere, at det ikke var saglige Motiver, der laa bag ved mit Spørgsmaal til ham angaaende General Gørtz, men at Spørgsmaalet var et Led i en Mistænkeliggørelses-kampagne. Saa maa jeg maaske erindre om, at da en saadan Kampagne satte ind for vel omtrent et Aar siden, udtalte jeg her i Tinget den 12. Februar i Aar:

„Jeg finder det meget beklageligt og lidet tiltalende, naar man nu fra visse Sider søger at beklukke General Gørtz, fordi han mod sine egne Følelser gjorde, hvad der paa det Tidspunkt ansaas for nødvendigt for at skaane Landet, og hvor ingen vil være i Tvivl om, hvilke Motiver der bevægede ham.“